

טוה התורה

אש לא יוצאת מעצמה! // ר' בן ציון סופר

הגמרא בב"ק (ס ע"ב) מספרת מעשה, הנסוב אודות פסוק מתוך דיני נזיקין שבפרשתנו (כב, ה). מתוך מעשה זה צפות ועולות כמה שאלות:

יתבי רב אמי ורב אסי קמיה דר' יצחק נפחא, מר א"ל: לימא מר אגדתא, פתח למימר אגדתא ולא שביק מר, פתח למימר שמעתתא ולא שביק מר. אמר להם: אמשול לכם משל, למה הדבר דומה? לאדם שיש לו שתי נשים, אחת ילדה ואחת זקינה, ילדה מלקטת לו לבנות, זקינה מלקטת לו שחורות, נמצא קרח מכאן ומכאן!

אמר להן: אי הכי, אימא לכו מלתא דשויה לתרויכו: **כי תצא אש ומצאה קוצים** - תצא מעצמה, **שלם ישלם המבעיר את הבערה** - אמר הקדוש ברוך הוא: עלי לשלם את הבערה שהבערתי, אני הצייתי אש בציון, שנאמר: ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה, ואני עתיד לבנותה באש, שנאמר: ואני אהיה לה... חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה; שמעתתא, פתח הכתוב בנזקי ממונו וסיים בנזקי גופו, לומר לך: אשו משום חציו.

א. מה פשר ההתעקשות של רב אמי ורב אסי לשמוע דוקא דברי הלכה או דוקא דברי אגדה? האין פגיעה בכבוד הרב כאשר תלמידו אינו מאפשר לו ללמד את שחפץ הוא ללמד? (ולא שביק מר) **ב.** מה משמעותו של המשל ה"יצירת" שראה רבי יצחק נפחא להמשיל לתלמידיו? וכי לא הבינו את הבעייתיות בסיטואציה שנוצרה ללא המשל? **ג.** בנמשל - מי מבין רב אמי ורב אסי הוא ה"ילדה" ומי הוא ה"זקנה"? **ד.** ר"י נפחא פותח בדרשה הלכתית - "כי תצא אש ומצאה קוצים" - תצא מעצמה" (הגמ' לעיל כב ע"ב הביאה דרשה זו כראיה לשיטת רבי יוחנן שאשו משום חציו, שאף נפסקה להלכה). אם כן, מה צורך יש במשפט הסיים "שמעתתא - פתח הכתוב בנזקי ממונו..." - הרי כבר אמר שמעתתא בתחילת דבריו! **ה.** כמובן יש להבין את דברי הקב"ה בדרשת ר"י נפחא - "עלי לשלם את הבערה שהבערתי". ברור שהקב"ה לא צריך לשלם אף תשלום לאף אדם. ו. וכן יש להבין את משמעות ההשוואה בין הצתת האש בציון לבנייתה באש, הרי בחורבן האש שימשה לשריפת ירושלים והמקדש עצמם, ואילו בגאולה האש רק תשמש כחומה סביב ירושלים ותו לא!

ננסה לבאר דברי אגדה-הלכה אלו בדרך אפשר, ונקוה שנזכה לכוון לאמיתיה של תורה (כמובן שכל דברינו להלן לפי רום מעלתם של האמוראים הם - ונחנו מה):

ראשית, בגמ' בב"מ (כד ע"ב) נראה שרבי יצחק נפחא (להלן: ר"י) היה תלמידו של רבי יוחנן. כידוע, גם רב אמי ורב אסי היו תלמידיו המובהקים של רבי יוחנן, והרבה משמועותיהם נאמרו משמו. מכך עולה שרב אמי ורב אסי **לא היו תלמידיו של רבי יצחק נפחא** (כך נראה גם מהגמ' במו"ק כ ע"א ועוד). ככל הנראה הוא היה מבוגר מהם בכמה שנים, ולכן כיבדו אותו וישבו לפניו, ודיברו אליו בלשון כבוד 'לימא מר'. אמנם אחד מאמוראים אלו רצה שיאמר להן ר"י דברי אגדה, וחברו רצה לשמוע דוקא דברי הלכה. יתכן שכל אחד מהם ראה בר"י בר סמכא רק לתחום אחד, ולכן לא היה מוכן לשמוע את דבריו בתחום השני [חיפשתי בפרויקט השו"ת ומצאתי, שבכל הש"ס רב אסי כלל לא נחלק עם ר"י, אך רב אמי נחלק אתו בכמה וכמה מחלוקות, וכולן בנושאים הלכתיים (להוציא שתי מחלוקות, ואכמ"ל בבאורן)]. מזה יש מקום להניח שרב אמי לא רצה לשמוע את ר"י בהלכה, כיון שלא ראה בו סמכות הלכתית, שהרי הוא עצמו חלק עליו פעמים רבות בהלכה, לכן הוא דרש לשמוע דוקא אגדתא. לעומתו, רב אסי שכנראה פחות הכיר את כוחו של ר"י בהלכה, רצה לשמוע ממנו דוקא בהלכה ולא באגדה, כדי לעמוד על קנקנו].

ר"י הבין את משמעות דרישותיהם הסותרות של רב אמי ורב אסי, ועל כך המשיל להם את המשל על האיש הנשוי לילדה ולזקנה, שיצא קרח מכאן ומכאן. במשל זה, כל אחת מהנשים רוצה שבעלה יהיה דומה לה, אך התוצאה גרועה יותר ממה שהיה בהתחלה [ומלבד זאת הילדה עברה גם על איסור 'לא ילבש' בליקוט השערות הלבנות, כמבואר בגמ' בשבת (צד ע"ב)]. ולפי מש"כ לעיל שרב אמי התנגד עקרונית לשמיעת הלכה מר"י, יתכן שהוא הילדה שאליה רומז ר"י במשל שבערה איסור במעשיה. ורב אסי שלא התנגד עקרונית לשמיעת אגדה ורק העדיף לשמוע דברי הלכה - הוא הזקנה, זו שקנתה חכמה, הלומדת מכל אדם]. המסר שמנסה ר"י להעביר לחבריו הוא, שכאשר כל אחד חושב שכל האמת אתו ואינו מוכן לקבל את דעת חברו (ר"א ור"א זה את זה, ושניהם את ר"י) - שום דבר טוב לא יוצא מכך.

ממשיך ר"י ואומר שזהו יסוד ההיזק של אש. רבי יוחנן (רבו) הוא שאמר לעיל (ב"ק כב ע"א) 'אשו משום חציו', וכפי שאומר ר"י כאן בסוף דבריו. כלומר, הבערת האש כמוה כזריקת חץ, ולכן דין המזיק באש כדין אדם המזיק החייב בחמשה תשלומים (שם כג ע"א). ר"י מדגיש לחבריו את המשמעות המוסרית של הלכה זו, דרך הדרשה "כי תצא אש - מעצמה". אש לא יוצאת מעצמה ומוצאת קוצים, היא יוצאת בגלל רשלנות או זדון של מישהו, הוא 'המבעיר את הבערה' (עיין רש"י שם). התורה מלמדתנו בדבריה, שגם רשלנות של אדם בשמירה על אשו, נחשבת כשריפה בידיים של גדיש חברו. ר"י לומד מכאן 'הרגש מוסרי' - אדם לא יכול לדעת לאן תגיע אש המחלוקת שבוערת בתוכו. חובה עליו לשמור מכל משמר על עצמו שלא ללבות בקרבו תחושות שליליות כלפי אחרים, גם אם הוא חושב שהם טועים בתכלית, כי אש זו יוצאת מעצמה כאשר לא משגיחים עליה, והולכת ושורפת עד כלה.

מכאן מגיע ר"י לסיבה השורשית שהביאה לחורבן הבית. לא הקב"ה עצמו הציית את האש בציון. הבריונים שהיו בירושלים הם שעשו זאת (גיטין נו ע"א), הם הצייתו אש שאכלה את יסודות העיר - מחסני המזון שלה. הם שלא ידעו להתייחס בכבוד הראוי לדעת החולקים עליהם, עד כדי מעשה קיצוני וחמור זו שהביא עלינו את חורבן הבית (וכך גם במעשה דבר קמצא שם). הקב"ה תולה קללתנו בעצמו, אך מצפה שנבין את המסר - אם אתם רוצים גאולה, עליכם להשתמש באש כחומה סביב, לא כאש אוכלת יושביה. עליכם לעמוד מאוחדים ואיתנים כנגד הקמים עליכם מאומות העולם. את כח האש שלכם הפעילו כלפיהם, לא ביניכם לבין עצמכם (ובסיים דבריו, באר ר"י מפורשות את ההלכה היוצאת מהפסוק, שעליה מבוססת הדרשה הנ"ל).

ולנו, בתקופה רוויית מחלוקות זו, לא נותר אלא לאמץ בחום את הרכותו של רבי יצחק הנפחא, שידע לנפוח באש על מנת להוציא כלי למעשהו.

מזל טוב //

לשי מצליח

לרגל נישואיו

תשובות לפרשת יתרו:

- א. 'לפידים' מוזכרים במלחמת גבעון במדין, ובנקמת שמשון בפלשתים אחרי לקיחת אשתו מתמנה. המספר המשותף לשני הסיפורים הוא 300 - בגבעון "ויחץ את שלש מאות האיש לשלשה ראשים, ויתן שופרות ביד כולם, וכדים ריקים, ולפידים בתוך הכדים" (שופטים ז, טו), ובשמשון "וילך שמשון וילכוד שלש מאות שועלים, ויקח לפידים..." (שם טו, ד).
- ב. הביטוי 'אנשי חיל' מוזכר 4 פעמים (ולא 3 כפי שנכתב), על: אחי יוסף (בראשית מז, ו), בני בנימין בפילגש בגבעה (שופטים כ, מד; מז), בני עמון שהרגו את אוריה החיתי (ש"ב יא, טז), ובני פרץ, מיושבי ירושלים (נחמיה יא, ו). הביטוי 'ירא א-להים' נאמר על אברהם בעקידה (בראשית כב, יב), ועל איוב (איוב א, ח). 'וירא את הא-להים' נאמר על חנניה שר הבירה (נחמיה ז, ב). עליו נאמר באותו פסוק גם "כי הוא כאיש אמת". שכרו של שונא הבצע הוא אריכות ימים: "נגיד חסר תבונות ורב מעשקות, שונא בצע יאריך ימים" (משלי כח, טו).
- ג. הביטוי 'בחודש השלישי' מופיע גם במגילת אסתר (ח, ט). זהו התאריך שבו יצאו הרצים לבשר על זכותם של היהודים "להקהל ולעמוד על נפשם" (אגב, פסוק זה הוא גם הפסוק הארוך ביותר בתנ"ך במספר המילים).
- ד. הנביא הוא עמוס (א, ט) - "ראיתי את ה' נצב על המזבח, ויאמר הך הכפתור וירעשו הספים".

שאלות לפרשת משפטים:

- א. בפרשה נאמר: "ושלחת את הצרעה לפניך, וגרשה את החוי את הכנעני...". איפה עוד מוזכרת ה'צרעה' (לא בתורה)?
 - ב. לפני מששה עולה להר, הוא מורה לזקנים שעל כל שאלה יפנו לאהרן וחור - "מי בעל דברים יגש אליהם". איזה נביא נתנבא: "...מי בעל משפטי יגש אלי?"
 - ג. בפרשה נאמר: "ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו, ויחזו את הא-להים ויאכלו וישתו". על אלו אנשים נאמר "ויעש להם משתה ויאכלו וישתו"?
 - ד. בפרשה נאמר: "כסף ישקול כמהר הבתולות". איפה עוד נאמרה המילה 'מהר'? (2 מקומות)
 - ה. משה שוחט פרים לשלמים, וחצי מהדם שם 'באגנות'. איזה נביא מזכיר בדבריו "מכלי האגנות ועד כל כלי הנבלים"?
- העמק שאלה:
- ו. בפרשה נאמר (כג, ט): "וגר לא תלחץ... כי גרים הייתם בארץ מצרים". ופירש"י: "בהרבה מקומות הזהירה התורה על הגר, מפני שסורו רע". באלו עוד מקומות הזהירה התורה על הגרים בלשון "כי גרים הייתם בארץ מצרים" (3 מקומות)

אזכור שיר לזיו השת

יום זה לישראל (ב) // מלאכי גוטמן

לְסִגְלָה תְּמַיְמָהּ (לעם ישראל שהם עם סגולתך ושלמים איתך) קִים הַבְּטָחָה
 שלך שתגאלנו,
 בזכות שְׁבֵת מְנוּחָה.

רְצֵה תְּפִלְתֵּי כְּמוֹ שְׂקִיבֶלֶת אֶת קָרְבֵּן נַחֲשׂוֹן בֶּן עֲמִינַדָב נְשִׂיא שְׁבֵט יְהוּדָה
 שֶׁהִקְרִיב רֵאשׁוֹן בַּחֲנוּכַת הַמִּזְבֵּחַ.
 יוֹם מְנוּחָתִי יִהְיֶה בְּרָנָה וּבְשִׂשׁוֹן,
 כִּינֹן שֶׁהוּא חֲבִיב כְּבֵת אִישׁוֹן (כַּבֵּת הַעֵינִי) בְּרַב הַצְּלָחָה שִׁישׁ בּוֹ,
 בְּיוֹם שְׁבֵת מְנוּחָה.

לִישְׁעָךָ קִוִּינֹנִי יְהִי - אֲדִיר אֲדִירִים³ (האדיר שבאדירים),
 בְּן דָּוִד מְלֻכְנוּ (משיח בן דוד) שְׁלַח נָא לְעֹבְרִים (שלח אותנו לעם ישראל),
 וַיִּקְרָא לְדָרְוִרִים (ויכריז על חופש) וַרְוֹחַ וְהַנְּחָה,
 בזכות שְׁבֵת מְנוּחָה.

אָנָּה א-ל "עֲלִיּוֹן נֹרָא"⁵ הַבִּיטָה בְּעֵינַיִנוּ⁶,
 ומפני זה פָּדַנּוּ בְּמַהֲרָה וְחָנְנוּ וְעָנְנוּ,
 וְשִׁמַּח נַפְשֵׁנוּ⁷ בְּאוֹר וְשִׁמְחָה,

כתוב בפרשה (שמות כא, ב): "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד
 ובשבעת יצא לחפשי חנם".

מצוה זו התפרשה יותר בספר דברים (טו יב-טו):

כִּי יִמְכַר לָךְ אַחִיךָ הָעִבְרִי אוֹ הָעִבְרִיָּה וְעִבְדָּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנָה
 הַשְּׁבִיעִת תְּשַׁלְּחֵנּוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ... וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיִּפְדָּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ עַל כֵּן אֲנֹכִי מְצַוְךָ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם:

מצות שחרור העבדים נועדה להזכיר לנו את יציאת מצרים, בה יצאנו מעבדות מצרים להיות עבדי ה'. וכך גם אנו מבקשים על זמן הגאולה בחלק זה שנוסף בפיוט שה' ישלח לנו את משיח בן דוד וישחרר אותנו מעבדותינו ומצרותינו: "בן דוד מלכנו שלח נא לעברים, ויקרא לדרורים רוח ונהנה". וכעין זה התנבא ישעיה (סא, א): "רוח אדני ה' עלי יען משח ה' אתי לבשר עניים שלחני לחבש לנשברי לב לקרא לשבנים דרוור ולאסורים פקח קוח".

בחלק זה של הפיוט, רק הבית הפותח באות ח' הוא מקורי, וכל השאר הם תוספת מאוחרת, כמו שהתבאר בעלון הקודם.

לעיל בבית הפותח באות ל' הוזכר שאזכה להוד מלוכה אם שבת אשמורה, ואז אקריב שי למורא ומנחה מרקחה -

וְשִׁיר חֲדָשׁ אֶעֱרַךְ לָךְ בְּנִגּוֹן וְנִעִימָה,

כִּינֹן שֶׁמּוֹל תִּפְאָרְתָּ גְדֻלָּה נִפְשִׁי לָךְ כְּמֹה¹ (משתוקקת)

² לִישׁוּעָתָךְ קִוִּינִי ה' (בראשית מט, יח).

³ ה' אֲדִינֵנוּ מִה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ (תהלים ח, י).

⁴ כִּי יִמְכַר לָךְ אַחִיךָ הָעִבְרִי אוֹ הָעִבְרִיָּה וְעִבְדָּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנָה הַשְּׁבִיעִת תְּשַׁלְּחֵנּוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ (דברים טו, יב). וְקָדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ לְכָל יִשְׂרָאֵל (ויקרא כה, י).

⁵ כִּי ה' עֲלִיּוֹן נֹרָא מְלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ (תהלים מז, א).

⁶ י"ג "הביטה עננו", כמו בפס' "הביטה עניי ה' א-ל לְהִי אֵיךָ עֵינֵי פֶן אִישׁוֹ הַפְּנוֹת" (תהלים יג, ד).

¹ י"ג "כמהה" ואז מיושב יותר בלשון, אך אינו ממש חרוז. ולגירסה שלפנינו נקט לשון הפסוק א-להים א-לי אִתָּה אֶשְׁחַרְךָ צְמָאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמֹה לָךְ בְּשִׁיר בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינֵי בְּלִי מִיָּם" (תה' סג, ב).

⁶ תִּדְרֹשׁ מִקִּדְשָׁנוּ וְזָכְרָה אֶת יְרוּשָׁלַיִם הַנְּחֻרָבָה,
וְאֵת טוֹבֶךָ מוֹשִׁיעֵנוּ תִּתֵּן לְאוֹמֵה הַנְּעֻצָבֹת (עם ישראל),
אֲשֶׁר לְמִרְוֹת עֲצֻבוֹנָה בְּשַׁבַּת יוֹשְׁבָתָּא בְּמִרְ וּשְׁבַחָה,
כִּי יוֹם שַׁבַּת הוּא יוֹם מְנוּחָה

[זְכוּר קָדוֹשׁ (ה') לְנוּ (אוֹתָנוּ) בְּזָכוֹת יִקְרַת הַיּוֹם (בזכות כבודו של היום),
שְׂמוֹר נָא אוֹתָנוּ בְּיוֹם זֶה וּבְכָל יוֹם,

"קוֹל רְנָה וַיִּשְׁעָה"¹⁰ לְיִשְׂרָאֵל הַשְּׂמִיעָה (השמיע אותה),
בְּבֹא תְּוִיֹן תִּשְׁעָה! (כאשר נחזה בבוא תשועתך) צוֹר מְצַמִּיחַ יִשְׁעָה,
וְאֵת אֹר שְׂמִשִּׁי (אור הגאולה) הוֹפִיעָה! (תופיע אותה) וְתִמְיֵד הַזְּרִיחָה, (תזריח
אותה) עֲלֵינוּ¹¹,
בזכות שַׁבַּת מְנוּחָה]

⁹ נקט לשון הפסוק "דוֹדֵי צַח וְאַדּוֹם" (שיר השירים ה, י), אך בשביל החרוז שינה ל'איים'.
¹⁰ קוֹל רְנָה וַיִּשְׁעָה בְּאֶהְלֵי צִדִּיקִים יָמִין ה' עֲשֵׂה חַיִּל (תהלים קיח, טו).
¹¹ "בשעה שמלך המשיח בא... ואומר... ראו באורי שזורח עליכם" (פסיקתא רבתי, לו).

⁷ תִּפְלֶה לְיָדוֹ הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנִי כִי עֲנִי וְאֶבִּין אֲנִי... חֲנִי אֶ-דְּנִי כִי אֶלֶיךָ אֶקְרָא כָּל הַיּוֹם: שִׁמְח
נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ כִּי אֶלֶיךָ אֶ-דְּנִי נִפְשִׁי אֶשָּׂא (תהלים פו, א-ד).
⁸ בשיר המקורי בית זה מוסב על הבית הפתוח באות ה' - "הואל נהלנין צור על מי מנוחות.
במהרה הראנין בבנין שמחות, אז כיל אנחות א-לי אשכחה, שבת מנוחה".

נְשָׂמָה לְאִמָּה / רַה"י הַרְבֵּה אַהֲרֹן פְּרִידְמָן שְׁלִיט"א

מִקְצֵה הָעוֹלָם וְעַד קִצֵּה הַלֵּב נְשָׂמַעַת
קְרִיאַת נְשָׂמָה שְׁלֵעֲצָמָה לֹא מוֹדַעַת

וּמְרַשְׁמֵי מַחְשׁבוֹתַי,
שִׁיתְקַבְצוּ לְעֵדְרִים,
יִלְקָחוּ אוֹתוֹתַי,
וְהִיוּ לְמֵאמְרִים.

אֲנִי אֵל תִּמְכּוֹר לְאִמָּה
אֶת תּוֹמַת רְצוֹנְךָ וּמַחְשַׁבְתְּ לְבָבְךָ

וְהֵמֵאמְרִים בְּחוֹבְרַת,
יִהְיוּ לְסַפְרִים,
וְהֵסַפְרִים בְּכָל קֶרֶת,
יִהְיוּ נְפוֹרִים.

אֵל תִּתֵּן אֶת רִוְחְךָ הַמְרַחֶפֶת
לְמִיסוּדְךָ נְכָרִי הַמְטַבֵּיעַ בְּמַיִם זֵידוֹנִים אֶת חוֹתְמוֹ.

וּמַלְכִים יִתְהַדְרוּ,
בְּמַטְוֵה הַתּוֹלַעַת,
וְהַמְעֵינּוֹת יִתְגַּבְרוּ,
וְתִרְבֶּה הַדַּעַת.

אִיךָ תּוֹכֵל לְבַגּוֹד בְּעֲצָם עֲצָמְךָ
וְלִלְכַת בְּדַרְךָ אַחֲרַת שְׁתַּקַּח אוֹתָהּ מִמְּךָ

לִישׁוּעַתְךָ קוֹיֵתִי ה'.

אֵין מְנוּס מִלְּהַנִּיחַ אֶת הַפִּיסוּיִים בַּיָּדָה
וְלְהַמְלִיט חִינָם בְּלִי כֶסֶף

[ראי"ה קוק, 'צפיה', אורות הראי"ה]

וְעַם הַרְבֵּה כִּיסוּפִים

לְחֵירוֹת עוֹלָם

המודרש הפוליטי / דרשיו רשימות

שעדר שיקבל שכר לפעולתו	אך בה אפתאר	דרשיו רשימות אמרו
לא ניתן את קולנו	קוד לי קוד	עוא, מה יהודית?
לבן סורר ומורה	ולך לך לארצה	עוא נא לי, בנא של גיד,
אשר איננו שומע בקולנו	דרשיו רשימות אמרו	מה יהודית היא דרקה?
ניתן את קולנו בבכי	ב-חול לבן	הלא תאמר 'צדקה ממוני'?
בדמעה	מעילה לבן ארמי	התעללנו לכבשן האש
לפסוקים אחרונים	כחול אשר על עופת הים	כי נתלבנו פניו ברבים?
של חלופי הנהגה	כחול המנתק מן הקדש	דרשיו רשימות אמרו
מחמה ללבנה	כחול אשר תחול ארץ	ימין ה'
וגם נביא על עצמנו	דרשיו רשימות אמרו	אולי עושה את חיל
כפרה	העבודה מר-עא	אך אינו רוממה
שומעטנו את הכל	האמרים לעא אבי אפה	על הר גבה עלי לך
איראה	נטול ערשיו, נבול פרות	זו תורה?
מה יהיו חלומותינו	אך פורה ראש ומר בלענה	וזו שכירה??
וערוח הקדש תמשוך לצוח לך	וטעם העא כטעם הפרי	דרשיו רשימות אמרו
תבלים חפצנו	דרשיו רשימות אמרו	יהדו תתורה
אבל אם חפצנו	הרי עומה המלשפת	היא איננה מספיק יהודית
תפנית	זרמת סוסים זרמתם	יהדו אותה
כל פנות שאנחנו פונים	כסוס עוטף במלחמה	לא דינו מה שכתוב בה
לא נפנה	אך ענה פמות אהבתנו	דרשיו רשימות אמרו
וכל שאריכה ל' בתחלתה	והרות לא ישלפה	שום רטורה, ספר הדים
הטיל לה ה' בסופה	***	הערך את כשור הדבור
צריכה היא למוד תחלה	דרשיו רשימות אנו	את הדי הקול
אך מאסיפה א-להי ישראל	רשימות ראיות אנו דרשיו	המגיעים עד ערי הספר
ובמשוף היובל	לעתים נדמה שכאלו	כי מעבר לך לא תמצא
קדש תהיה לנו	לא יהיו ולא יבראו	במי שתוכו ככבר
דשופורא קא גרים	רק משל הם	דרשיו רשימות אמרו
אז נשוב אל אחוזתנו	ואנו נמשוף לדרש	לי - קוד
ושפתחר	ואולי נקבל שכר על הדרשה	השתחזה לי
המה יעלז בקר	ונמשוף לחשב	הלא עבדי אפה

